

bredte Blade ligefrem søge at indbilde deres Læsere, at Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil gaa Forsvarsministerens Vej med Hensyn til Sikring af København mod Landsiden eller den Vej, det ærede Medlem fra Ringkøbing anbefaler, er af den Art, at Tilslutning til det ene eller andet er afgørende for, om man er fuldtro Venstremand eller ikke.

Vi have her i Salen ogsaa hørt nogle Udtalelser af politiske Veteraner, ligesom vi have hørt saadanne udenfor Salen, bl. a. af en Landstingsmand oppe fra Vendsyssel. Her i Salen have vi i særlig Grad hørt dem af det ærede Medlem fra Hjørring (Jungersen). Jeg tror, det er rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Nakskov (Ludvig Reventlow) sagde, at man fra visse Sider er ved at gøre de nationalliberales Fejl om igen: dels en forkert Udenrigspolitik, for saa vidt man altsaa ikke vil indrette sit Forsvar efter et ligeligt Neutralitetsprincip, og dels den Fejl at gøre Forberedelserne overfor et Angreb, som vilde kunne indtræffe, af en saadan Art, at de ikke kunne yde den tilstrækkelige Modstandskraft. Det ærede Medlem fra Hjørring mindede mig noget om den Periode, da de nationalliberale og andre lavede deres Fejlgreb, og det ærede Medlem stod for mig, den Dag han talte, som et Udtryk for den Periode her i vort Land, der i saa høj Grad var præget af Nederlaget i 1864. Jeg vil her overfor kun sige dette: Vi kunne lære meget af dem, der ligge i deres Grave, vi kunne lære baade af deres Fejl og deres gode Sider, men lad os hverken lade os regere af de døde eller af deres Gengangere.

Bluhme: Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) drog en Sammenligning forleden mellem nogle Ord af mig, da jeg sidst talte i denne Sag, og en Udtalelse af mig for 33 Aar siden paa Torvet i Horsens. Den Gang udtalte jeg, at hvis Tysken tog København, kunde han gerne tage Resten med, og forleden Dag udtalte jeg, at hvis Tyskland erobrede Jylland og Fyn, havde jeg ingen Interesse for, at Sjælland drev omkring paa Havet enten som en Republik eller som et lille Fyrstendømme eller som Herresæde for en Fyrste. Jeg kan ikke indse, at der er nogen Modsigelse mellem de to Standpunkter. Jeg kan ikke tro andet, end at det ærede Medlem, der for Resten ikke er til Stede, og hans Meningsfæller maa være af samme Mening som jeg, at har Tyskland taget enten Sjælland

eller Jylland og Fyn, bør det helst tage det hele, thi skulle vi ind under det tyske Aag, er det af største Betydning for vor Nationalitet og Kampen for dens Bevarelse, at Danmark bliver samlet, selv under det fremmede Herredømme. Jeg kan ikke tro, der kan være forskellige Anskuelser i saa Henseende.

Men jeg forstaar ikke, at de, der navnlig give sig ud for at være nationalliberale, fædrelandskærlige Mænd, og som proklamere sig som særlige Indehavere af disse Følelser, kunne tænke sig en Forsvarsordning, hvorved man udsætter Hovedstaden for Ødelæggelse, dette Kulturcentrum, som det vil være af den største Betydning for Nationalitetens Bevarelse saa vidt muligt at bevare intakt og beskytte mod Ødelæggelse af Fjendehaand, f. Eks. ved Bombardement. De indrømme alle sammen, at baade den ene og den anden af de projekterede Land- og Søbefæstninger kan der ikke være Tale om at holde i lang Tid overfor Tyskland. Hvis Tyskland finder det nødvendigt af Hensyn til sine Interesser at tage København, saa tager det den, og vi kunne vel nok blive enige om, at har Tyskland først erobret en Fæstning som København, og har det den tilstrækkelige Hær til at besætte den med, saa erobres den ikke tilbage igen, og Tyskland giver den ikke tilbage til os. Man siger rigtignok, at med Fæstningen kunne vi dog forsvare os i 14 Dage, til en venskabelig Magt kommer os til Hjælp. Jeg paaviste sidst, at der ikke er stor Sandsynlighed for, at venskabelige Magter ville komme os til Hjælp i saa Tilfælde, for det have de aldrig gjort før i rette Tid. Naar de Magter, af hvem vi ventede Venskab og Støtte, ikke gjorde det i 1864, er der ikke Spor af Opfordring for England — det er nemlig England, vi maa tænke paa — til nu, hvor Tysklands Sømagt har vokset sig saa stor og stærk, og Østersøkanalen er gennemført, saaledes at den kan optræde i begge Have med fuld Styrke, at komme os til Hjælp i det Øjeblik, vi letsindigt selv udsætte vor Tilværelse med en saa uheldig Militærordning som den, den københavnske Befæstning vilde være.

Men selv om vi kunne haabe paa, at der var en Stormagt, der vilde komme os til Hjælp i det Øjeblik, Tyskland har erobret Fæstningen — jeg siger Tyskland, for det er i Virkeligheden den eneste Magt, vi frygte for skal erobre vort Land, der behøver ikke at være nogen Tvetydighed til Stede; det er Tyskland, vi tænke paa